

Veerle Malschaert

SHIT WORDT GOUD

“Het is tijd om te beginnen aan een nieuwe comedyshow”, denk ik dan.

“Hoe begin je daaraan?”, vragen mensen vaak. “Door te leven”, zeg ik dan.

Ik ‘bedenk’ niet echt wat ik maak, ik maak wat ik leef en leef wat ik maak en herdenk en bewerk het nadien. Wat me raakt in mijn leven, wat ik daar allemaal bij voel, denk en uit leer, is echt, menselijk en herkenbaar. Daardoor kan het ook andere mensen raken. Ik ‘verwerk’ dus het leven, mijn leven, op scène. Niet dat alles wat ik vertel op het podium autobiografisch is, maar ik kan als mens niet losstaan van mijn artistiek werk en omgekeerd.

Ik maak dus een show van mijn leven en vice versa :)

Wat ik nu meemaak in mijn leven is zo immens en intens dat ik niet anders ga kunnen dan er iets mee doen... Het is te aanwezig, ik kan het niet negeren... het overspoelt mijn hele leven. Op dit eigenste moment ga ik door een diep dal van intense pijn en bergen groot verdriet. Eerlijk gezegd, ik ben echt zwaar aan het afzien. Ik zit in de shit en daar is op dit mo-

ment niet zoveel comedy aan... Het is eerder om te huilen dan om te lachen.

Ik troost mezelf met de gedachte dat deze shit later goud wordt op scène. Want ook deze shit, deze pijn, dit verdriet zal materiaal worden. Zelfs van de diepste shit kan je humor en iets moois maken. Dingen waar ik nu om huil, daar zal ik later mee kunnen lachen en andere mensen doen lachen, hoop ik tenminste. Zo heeft het toch al gewerkt in het verleden. Op dit moment zie ik het zelf nog niet altijd en is het soms moeilijk om daar in te vertrouwen, omdat ik er echt middenin zit, maar met wat ‘tijd en boterhammen’ – zoals mijn grootmoeder zei – lukt dat wel weer.

Een artiest moet geen ongelukkig leven moet leiden om mooie of goeie voorstellingen te maken. Ook uit geluk komt veel mooi materiaal. Maar als je de pijn kan transformeren in iets helends, is dat mooi.

Zoals ooit iemand zei: ‘Turn the shit into gold.’ Of in een column...

Veerle Malschaert

